

Draadlooze Banden.

---:---:---:---:---

In te schriftt ons:

Ook deze week zijn, dank zij de bereidwilligheid van de Nederlandsche telegraf-administratie, weer heel wat hartelijke woorden, goede wenschen en innige groeten heen en weer gegaan door de twaalfduizend kilometers ruimte, die Nederland en Indië scheiden.

Benige malen per week worden groepen ambtenaren in Nederland en Indië in de gelegenheid gesteld draadloos-telefonisch met hunne families, ouders of vrienden aan de overzijde van de oceaan te spreken.

Kootwijk en Malabar, de twee groote radiostations, zijn tegenwoordig eenige malen per week de boodschappers van heel wat verlangende, lang gescheiden zielen, en, nog vóór de schitterende installaties kunnen worden opgesteld voor het publiek verkeer, werpen ze reeds in steeds ruimer kring de zegenrijke vruchten af van Nederlandsch vernuft en Nederlandsche energie. Op zulke dagen is het monumentale gebouw van het Hoofdbestuur der Telegrafie aan de Kortenaerkade te 's-Gravenhage het tooneel van talloze ontroerende voorvallen.

De wachtkamers zijn in de uren waarin de telefonische verbinding met Indië wordt onderhouden, voortdurend gevuld met nerveuse mensen van allerlei leeftijd, die zich onderling verbroederen en verzusteren in de spanning van de verwachting der groote emotie die hen te wachten staat. De portiers, anders grimmige Cerberussen van dit heiligdom der bureaucratie, loopen glimlachend rond met lijsten, waarop de genoodigden in volgorde staan aangegeven. Zij helpen oude dames terecht, ontlasten haar van mantels en hoeden, ze voeren kindertjes, die straks vader en moeder in Indië zullen hooren spreken aan de hand naar de wachtkamers, kortom vol ijver vervullen zij hunne aanvulling op de gastvrijheid van dit nieuwe staatsbedrijf.

De ambtenaren en boden, die door de gangen van het gebouw loopen met gewichtige dossiers en bundels zijn al langzamerhand gewend geraakt aan het schouwspel van zoovele vreemde eenden in de bijt op zulke bezoeken. Ze zijn niet meer verbaasd, wanneer ze in de buurt van de studio, het vertrek waar de gesprekken plaats hebben, oude dames ontmoeten, gestuurd door grijze echtgenooten, bleek en met dikke tranen van ontroering in de oogen.

Dan schallen door de gangen de opgewonden stemmen van groepjes menschen die zoeven de openbaring van het groote wonder hebben ondergaan, en nu, vertrekkend op luiden toon van enthousiasme hunne indrukken wisselen. Zoo gaat het voort van vier uur des namiddags tot zeven, soms wel acht uur in den avond.

Terwijl daarginds in de tropen, waar dan het middernachtelijk uur reeds lang voorbij is, andere groepjes menschen op even vreugdevollen toon uiting geven aan de onbeschrijfelijke voldoening van de sensatie van een verbroken isolement.

De bescheidenheid verbiedt ons door te dringen in het gemoed van die velen die wij hoorden spreken met wat hen lief en dierbaar is daarginds.. Maar wel mag iets verteld worden van de wondere sfeer van dit vertrek, waar elk geluid van buiten is afgedempt met kleeden en gordijnen, en waar het microfoonblokje en de koptelefonen de eenvoudige hulpmiddelen zijn voor het adembeklemmend gebeuren.

Daar komt een heele familie: twee oudere heeren, een oude dame en drie jonge vrouwen. Ze scharen zich in stoelen rondom het microfoonblokje, en zetten, de ouderen wat bevend, de koptelefonen aan het hoofd...

En dan begint het...ja...eigenlijk altijd hetzelfde gesprek: hoe gaat het...en dat Greta examen gedaan heeft...en hoe het met jullie gaat... en nog wel gefeliciteerd met je verjaardag....

Soms willen er twee of drie tegelijk antwoorden...zooó duidelijk klinkt de stem van verre hen aan de ooren...Soms houden ze de mond veel te dicht voor de microfoon en schreeuwen veel te hard hun "dag lieve kind's" en hun "vertel nou eens eerst hoe het met Jan gaat's" ...want het is immers heelmaal naar Indië.....!

Maar langzamerhand raken ze gewend aan de situatie, en dan spreken ze gewoon en lachten en schertsen alsof ze bij elkander zaten, of minstens in dezelfde stad....

Kindertjes, met hoogroode gezichtjes van opwinding, komen los uit de beklemming van de vreemde omgeving en de merkwaardige dagenlang in spanning tegemoetgeziene gebeurtenis... En dan roepen ze hun "Dag lieve Paatje.." met oogen, tintelend van vreugde...

En dan gaan de gedachten naar ontroerde ouders daarginds.. hoe vreed is de jarenlange scheiding van kinderen in hun mooiste ontwikkelingsjaren ..ouders die met een brok in de keel informeerden naar examens en zomerplannen en die groeten opdragen voor Oma en Grootpapa, die niet konden meekomen naar de telefoon..wellicht niet durfden voor de groote emotie...

Een enkel zakelijk, nuchter gesprek daartusschen door..Een tweede kamer lid dat met zijn geestverwant in Indië spreekt... een zakenman, ~~wt~~ die van gedachten wisselt met zijn vertegenwoordiger..soms ook een vader, die wat vervreemd schijnt van zijn kinderen in lange jaren en eigenlijk den toon niet kan vatten... Het kan ook zijn dat het feit, dat elk gesprek kan worden afgeluisterd den sprekers aan beide zijden een beetje bevangen maakt... En die schroom wordt alleen overwonnen door de stimulans van de onbevangen vreugde van het weder hooren van lieve stemmen..door de illusie van de overbrugde afstand die jarenlang een benauwenis is geweest voor het liefhebbend hart...

Dezer dagen spraken achttien leden van den Indischen Volksraad met hunne verwanten in Nederland... elk drie minuten op den kop af. Wat hier door de administratie der telegrafie is opgelegd aan achttien volksvertegenwoordigers is nog nooit door den voorzitter van een vertegenwoordigend college van zijne leden verkregen: een gelimiteerde spreektijd, waarin elk toch zeggen kon wat hem op het hart lag....

O...die aangezichten der sprekers..eerst strak van emotie..dan, bij het herkennen van de stem plotseling opvlammend van enthousiasme.. Het eerste: Dag kind...of ben je daar Jan.. klinkt als een vreugdekreet.. o...veel te luid.. Het is de ontdekking van een wonder... de fel opslaan- de emotie...

Dan waarschuwt de aanwezige ingenieur: gewoon praten..niet te dicht bij de microfoon..en het gesprek ontspint zich..een gewoon gesprek...

Maar de kleur van ontroering tintelt nog op de wangen en de oogen schitteren... En ze vertrekken: de jongeren bijkans juichend.. de ouderen wat wankel en onzeker..bleek soms en beverig en verward... maar met dankbaarheid in de oogen en stamelende woorden...

Wat onnoemelijk veel is hem nog geschonken..wat ze niet meer hadden durven hopen van het leven...

Ja..het is mooi werk dat Nederlandsch vernuft aan Nederlandsche harten doet... En we gedenken in eerbied de stille werkers te Kootwijk en Malabar, wier toewijding het wonder aan ons voltrekt in eene routine die alleen nog maar is ingesteld op de dingen der technische volmaking....

=====
15/6/28 Aneta
=====

Herman Salomonson
Hoofvertegenwoordiger voor Europa
van het Nederlandsch-Indisch
Algemeen Nieuws- en Telegraaf Agentschap

Aneta,
Den Haag.

met zijn liefdes pen
15/6